

S J E Ć A N J E

Iz predratnog revolucionarnog rada druga TEKULJE VASKRSIJE.

Godine 1930 g za vrijeme Živkoviceve diktature trebalo je sprovesti izbore radničkih povjerenika. A kako je URS od tadašnjih vlasti bio šikaniran i progonjen u fabriči duvana B.Iuka, zaključeno je od sindikalne podružnice da ja budem nosioce URSOV-e liste na izborima kao Srbin po nacionalnoći da im manje zapada u oči, što se i ostvarilo da smo dobili absolutnu većinu na svim izborima. Kao i kroz celi period do 1940 god. iako je bilo poteškoća stalno smo birani na listi Ursu ja i pok.Kasim Hadžić i to Kasim za sekretara odbora a ja za potpredsednika odbora radničkih povjerenika. Godine 1931 osnovali smo radničku menzu u kolektivu kojom je rukovodio odbor radničkih povjerenika. Godine 1932 osnovali smo u našem kolektivu kasu uzajamne pomoći u kojoj je bilo učlanjeno 96% članova kolektiva. Izradili smo i pravila kase koja smo jedva progrurali u banskoj upravi da su nam odobrili, jer su ih smatrali nepoželjni pošto su se bojali štrajka. Kasa je davala članovima bezkamatni zajam, tako da smo imali uštedjenih 325.000 din. 1939 god.

Do 1935 god. bilo je poteškoća oko zaštite radnika naročito kad bi došao plan rada 18 dana u mjesecu, a radnik treba da živi 30 dana.

Godine 1934 osnovana je part. ćelija koja je davala tajno URS-u smjernice u radu.

Godine 1935 dolaskom novog direktora fabrike Rašića Jovana, nastaje rad i borba odbora radničkih povjerenika veća i teža, jer se isti bio okonio na URS-ove članove nazivajući ih državnih neprijateljima. Tako kad bih ja i pok. Kasim došli kod njega da intervenišemo po radničkom pitanju Rašić bi prije nego bi počeo sa nama pregovarati, nazvao telefonom unutrašnje odelenje sa ovim rječima "molim Vas budite kod telefona ako mi ustrebatе, jer imam kod mene dva problematična tipa". Zatim bi zvao jednoga njemu odanog službenika da bude prisutan našim razgovorima.

Godine 1936 kad su osnovali JUGORAS tada je htio pošto poto da nas istisne iz ove fabrike. Tada je Tode Lazarević postavljen za bana Vrbaske banovine, direktor Rašić koristi momenat i vodi delegaciju od 7 članova Jugoras-a kod bana Lazarevića moleći ga da bi on kao ban uklonio mene iz fabrike duvana jer im smetam, da bi Jugoras mogao da djeluje u fabrici. Ban im je rekao da bi se moglo nešto učiniti po tej stvari da je Trkulja činovnik. Pošto je on izabran za radničkog povjerenika, odbor ga birao za stariješinu povjerenika, njega štiti zakon o zaštiti radnika, kao zakonito izabranog predstavnika svih radnika u preduzeću.

Nego ako on pravi greške u poslu, tu ga hvatajte. Nato je direktor Rašić rekao: "bre u poslu je uvijek ažuran".

Pred izbore za 1937. god. primljeno je 50 mlađih radnika s namjerom da nas sa njima nadglasaju. Ja direktoru na to nisam mogao da prečutim nego mu rekao. Od ovih 50 novih vaših 45 su sigurno naši, što je ustvari tako i bilo. Iako me je iz mog odelenja uklonio u magacine a da ne smijem doleziti u proces medju radnike, a tako isto mi naredio i svojim došaptačima da paze na mene preko dana da se ne bi sa Kasinom sastajao, pored svega tog terora izbore je URS dobio se apsolutnom većinom. Podršku smo imali od većine službenika. Naročito od pok. Srećka Terpina, Tore Petra, Bahtijarević Smajile i Zvonimira Šubića. Organizovali smo oproštajni izlet u Trapistima drugu Vladu Sihrovskog sa kojeg sliku prilažem.

U istoj 1937. god. koliko se sjećam bio je neki državni praznik, tako da su bile neke povorke kroz grad, a prije toga dana došao je program na tekudi mjesec da se radi 17 dana a mora se živjeti 30 dana, što je cijeli kolektiv bacilo u brigu i negodovanje. Po dolasku na rad sutradan ja i pok. Kasim uzmem cijeli odbor radničkih povjerenika i dodjemo direktoru Rašiću na pregovore da bi povećali broj radnih dana. Direktor Rašić primio mi nas je prezrivo, cinički pitačući šta hoćemo. Kad smo rekli zašto smo došli on je užviknuo zar imate obraza tražiti više, a ne zaslužujete ni toliko, kamo Vas juče na povorku. Ja se pred načelnikom crvenim da nema mojih radnika u povorci da viknu Živio kralj Jugoslavije. Ja sam mu kao predstavnik radnika i odbora rekao na to ovim rječima: "da radnici gladni ne mogu vikati Živio nikome pa ni kralju", zašto

se Rašić uhvatio na te moje riječi i nije htio više pregovarati. Zatim je odmah počeo da vodi istragu i da nas sasluša i skrećući me je reči da sam rekao da mi radnici nećemo da viđemo ni samom kralju Živoju. Čak je toliko bio podal da je našao svojeg čoveka da svedoči koji uopšte nije bio prisutan, a ispustio Jozu Tripalo koji je bio prisutan, te na moj zahtev morao ga je pozvati koji je nje gove navode pobio.

Godine 1937 isto se desio slučaj sa radnicom Smiljićem Ružom da se ozlijedila, jer je pala u nezaštićen kanal kraj maštine. Ja sam na poziv radnika došao na lice mješta ozljede te konstatovao ozljede sa još jednim članom odbora Jefton Partičem konstatovao da je preduzeće krivo, za koji smo slučaj tužili upravu fabrike inspekciji rada pri banskoj upravi. Što je direktora Rašića tangiralo, pa je mene optužio da sam propit propisno postupio što sam u otišao na lice mješta ozljede, a da nisam tražio od njega odobrenje, pa je po toj stvari pozvao iz uprave državnih monopola inspektora za radnička pitanja Relju Djordjevića, koji je po dolasku da bi ustrašio radništvo mene saslušavao tri dana jedan za drugim, na sred kruga pod lipom. Postavljao mi pitanja šta ću ja sa Kasimom / kao Srbin/ kada svako znaće da je Kasim komunista i da je on protiv države. Treći dan kad mi je to ponovio neznam po koji put ja sam mu rekao: "dobro a šta će Vaši sinovi kad meni toliko zamjeraš". On je na to začutao i prebleđio pa mi reče: "pazi šta govorиш", jer to ne možeš dokazati, to je kleveta". Ja mu rekoh upitaj ih pa ćeš se osvedočiti da nije kleveta. Na to je popustio i blagim tonom mi rekao: "ovo da nisu više ni pred kim rekao". Ovo tvoje saslušanje ću proslediti Ministarstvu socijalne politike na postupak, što je i učinio. Odgovor je došao iz Ministarstva da i dalje vršim svoju dužnost radničkog povjerenika u granicama zaštite zakona o zaštiti radnika.

1938 god. odbor povjerenika organizovao je izlete na Plitvičko i Jačko jezero sa po 2 autobusa. Vodja puta bili smo ja i pok. Kasim. Zatim je bio organizovan jeden izlet u Daruvar, Lipik a vodja puta bio je Kasim. U i toku 1938 god. opet nastaje trvanje i progoni radnika tako da ih lično direktor napada na radnim mjestima nazivajući ih neprijateljima države, da nisu достојни da se zovu fabričkim radnicima

zato što glasaju za URS, što crveni glasečki listić nisu menju donijeli i pokazali. Za taj postupak ja i pok. Kasim smo ga tužili Upravi državnih monopola za Šikaniranje radnika. Po toj stvari opet je došao iz Uprave Relja Djordjević da tu stvar raspravi kako to on već umije. Tražio je od nas imena radnika-ča koji su se žalili da to posvedoče našto smo mi podneli pismeno tražeći garanciju od uprave državnih monopola da neće biti otpuštene i Šikanirane radnice koje bude svedočile od koje peticije posjeduje kopiju sa vlastoručnim potpisom od sekretara odbora Kasima Hadžića i stariješine odbora povjerenika Trkulja Vaskrsije. Na tom se stvar slegla obećavajući da se više to neće dogoditi. Poslije izvesnog vremena opet se Rašić povratio na stare i počeo ponavljati sa progonom i vredjanjem. Tako da je odbor pozvao sjednicu i zaključio da Kasim i ja ideo u Beograd u Upravu, da se borimo da smjenimo direktora Rašića, što nam je i uspjelo, a na njih mjesto njega došao je za direktora činovnik naše fabrike Branislav Magler, koji je prije toga obećavao da će nas podržavati ako ga postave za direktora fabrike, ali umjesto obećanja okreće oštrocu noža nama u ledja, osniraju HRS u fabrici duvana, postao je gori od Rašića jer je forsirao i HRS i Jugores na štetu URS-a tako da na izborima 1939 god. poništavaju izbore da bi oslobodili URS, pa opet od 7 povjerenika dobio je URS 4, Jugores 1 a HRS 2.

Godine 1940 Kasim je odveden u logor odakle je po objavi rata pušten i mobilisan. Poslije smo se našli u Doboju kada su nam Njemci zarobili kao vojnike.

B.Luka, 6.2.1959 god.

Trkulja Vaskrsija

Original sjećanja nalazi se u Narodnom muzeju B.Luka.

